

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 809

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 27 noiembrie 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 876 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006	2-3	Decizia nr. 1.010 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă	8-10
Decizia nr. 908 din 18 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. (1) și ale art. 52 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991	3-5	Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare	10-12
Decizia nr. 913 din 18 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. 1 teza a doua și alin. 2 și art. 63 alin. 2 din Codul de procedură civilă	5-6	Decizia nr. 1.012 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului	12-13
Decizia nr. 981 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001.....	7-8	Decizia nr. 1.013 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru....	14-15
		Decizia nr. 1.016 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 600 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 876**

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006, excepție ridicată de Primăria Comunei Bolotești, jud. Vrancea, în Dosarul nr. 58/91/2007 (nr. vechi 25/C+C/2007) al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 a fost declarată neconstituțională prin Decizia nr. 871 din 9 octombrie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 58/91/2007 (nr. vechi 25/C+C/2007), **Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical**, excepție ridicată de Primăria Comunei Bolotești, jud. Vrancea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, potrivit art. 136 alin. (2) din Constituție, proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale, astfel încât prevederile ordonanței criticate ar trebui să se aplice numai în ce privește vânzarea spațiilor proprietate publică și privată a statului, nu și unităților administrativ-teritoriale care își gestionează bunurile aflate în proprietatea lor conform art. 10 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001.

Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile Ordonanței de urgență nr. 110/2005 nu contravin dispozițiilor constituționale privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și nici celor privind autonomia unităților administrative teritoriale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată. În acest sens, arată că autorul excepției, în argumentarea criticii sale, pleacă de la o premisă greșită, constând în absolutizarea exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate, făcând abstracție chiar de prevederile constituționale ale art. 136 alin. (5) din Constituție, care consacră caracterul inviolabil al proprietății în condițiile legii organice, cât și cele ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit căroră „*Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege*”.

Avocatul Poporului consideră prevederile de lege ca fiind constituționale, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 iulie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 iunie 2006.

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 121 alin. (1) referitoare la principiile descentralizării autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice din unitățile administrativ-teritoriale și ale art. 136 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea proprietății publice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 871 din 9 octombrie 2007, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, Curtea, cu majoritate de voturi, a constatat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006, sunt neconstituționale.

Deși în cauza ce face obiectul prezentei decizii Curtea este legal sesizată de instanța de judecată, stabilirea

neconstituționalității dispozițiilor legale criticate, printr-o decizie a Curții Constituționale pronunțată ulterior sesizării, determină ca, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, aceste dispoziții legale să nu mai poată face obiectul excepției de neconstituționalitate, intervenind una dintre cauzele de inadmisibilitate prevăzute la art. 29 alin. (6) din legea menționată.

Așadar, excepția urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006, excepție ridicată de Primăria Comunei Bolotești, jud. Vrancea, în Dosarul nr. 58/91/2007 (nr. vechi 25/C+C/2007) al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 908 din 18 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. (1) și ale art. 52 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 și 52 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ilsar Oltenia” — S.R.L., Societatea Comercială „Ripekady Com” — S.R.L., Societatea Comercială „Gedora Com” — S.R.L. și Societatea Comercială „Serproduct” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.006/118/2006 (nr. vechi 1.109/2006) al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă Mihaela Popa, în calitate de procurator al părților Natalia Drăgoi, Vasilica Stoicea și Victor

Tescu, lipsind autorii excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Mihaela Popa depune concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.006/118/2006 (nr. vechi 1.109/2006), **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 și 52 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Ilsar Oltenia” — S.R.L., Societatea Comercială „Ripekady Com” — S.R.L., Societatea Comercială „Gedora Com” — S.R.L. și Societatea Comercială „Serproduct” — S.R.L. într-o cauză civilă având ca obiect constatarea nulității absolute a unui titlu de proprietate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile art. 37 alin. (1) din Legea fondului funciar contravin libertății de asociere și libertății economice deoarece „obligă atât persoanele ale căror terenuri au fost trecute în proprietate de stat, cât și persoanele care erau deja acționari ai unor societăți constituite în baza Legii nr. 15/1990 și ulterior privatizate, să devină asociați” la societățile comerciale înființate, în baza acestei legi, din fostele unități agricole de stat. De asemenea, se arată că prevederile art. 52 alin. (1) din același act normativ, stabilind atribuții administrativ-jurisdicționale în sarcina comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în temeiul Legii nr. 18/1991, încalcă dreptul la liberă asociere și principiul constituțional al garantării și ocrotirii proprietății private, deoarece comisia județeană poate constitui unele drepturi reale, cum este dreptul de proprietate, „în alte condiții decât libertatea de asociere”, iar, pe de altă parte, posibilitatea unei instituții administrative de a interveni în raporturi juridice civile încalcă libertatea economică.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că sunt îndeplinite condițiile legale pentru sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate ridicată în cauză.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, așa cum reiese din motivarea acesteia, prevederile art. 37 alin. (1) și ale art. 52 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, modificată și completată prin Titlul IV al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, potrivit căreia:

— Art. 37 alin. (1): „(1) *Persoanele ale căror terenuri agricole au fost trecute în proprietate de stat, ca efect al unor legi*

speciale, altele decât cele de expropriere, și care se află în administrarea unităților agricole de stat devin, la cerere, acționari la societățile comerciale înființate, în baza Legii nr. 15/1990, din actualele unități agricole de stat. De aceleași prevederi beneficiază și moștenitorii acestor persoane.”;

— Art. 52 alin. (1): „(1) *În sensul prezentei legi, comisia locală este autoritate publică cu activitate administrativă, iar comisia județeană este autoritate publică cu autoritate administrativ-jurisdicțională.”*

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 40 alin. (1) referitoare la libertatea de asociere în sindicate, patronate și alte forme de asociere, art. 44 alin. (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea proprietății private și art. 45 — Libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 37 alin. (1) și ale art. 52 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 au mai fost supuse controlului de constituționalitate într-o cauză cu o motivare identică invocată de aceiași autori ai excepției.

Astfel, prin Decizia nr. 649 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 8 august 2007, Curtea a decis că aceste prevederi legale sunt constituționale.

Curtea a reținut că dispozițiile constituționale cuprinse în art. 40 alin. (1) referitoare la libertatea de asociere în sindicate, patronate și alte forme de asociere nu sunt incidente în cauză, deoarece acestea se referă la asociații înființate pentru exercitarea libertății de opinie, de gândire sau de exprimare a credințelor politice, sociale sau religioase, iar nu la asociații de drept privat, în speță societăți comerciale, al căror temei juridic este contractul sau legea.

Prevederile art. 37 alin. (1) instituie posibilitatea persoanelor ale căror terenuri agricole au fost trecute în proprietate de stat, ca efect al unor legi speciale, de a-și exprima opțiunea pentru a deveni acționari la societățile comerciale înființate în baza Legii nr. 15/1990, prin formularea unei cereri, astfel încât susținerile autorilor excepției referitoare la încălcarea principiului libertății economice, prin instituirea unei obligativități în acest sens, sunt neîntemeiate.

De asemenea, Curtea a mai reținut că atribuțiile pe care legea le dă în competența comisiei județene de fond funciar se referă strict la măsuri de aplicare a Legii fondului funciar și nu sunt de natură a îngreuna dreptul de proprietate privată, libertatea de asociere sau libertatea economică a persoanelor fizice sau persoanelor juridice. Mai mult, hotărârile acestui organ administrativ-jurisdicțional pot fi supuse cenzurii instanței de judecată prin formularea unei plângeri la judecătoria în a cărei raza teritorială este situat terenul, potrivit dispozițiilor art. 53 alin. (2) din același act normativ.

Atât considerentele, cât și soluția acestei decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. (1) și ale art. 52 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ilsar Oltenia” — S.R.L., Societatea Comercială „Ripekady Com” — S.R.L., Societatea Comercială „Gedora Com” — S.R.L. și Societatea Comercială „Serproduct” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.006/118/2006 (nr. vechi 1.109/2006) al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 913 din 18 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. 1 teza a doua și alin. 2 și art. 63 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. 1 teza a doua și alin. 2 și art. 63 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Popa și Lenuța Popa în Dosarul nr. 9.172/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.172/302/2006, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. 1 teza a doua și alin. 2 și art. 63 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Vasile Popa și Lenuța Popa.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate îndreptățesc

reclamantul să introducă o acțiune în chemare în garanție în orice moment al procesului până la închiderea dezbaterilor, în vreme ce pârâtului i se impune să se conformeze unui termen limitativ, cel mai târziu la prima zi de înfățișare. Așa fiind, dispozițiile art. 61 alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt de natură a crea un privilegiu reclamantului, oferindu-i o poziție procesuală mai avantajoasă decât cea a părții adverse, cu încălcarea prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (1) și (3).

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că reglementarea diferită a termenului până la care poate fi introdusă cererea de chemare în garanție este justificată, în ceea ce îl privește pe reclamant, de împrejurarea că necesitatea chemării unei terțe persoane în garanție poate să rezulte din susținerile pârâtului făcute prin întâmpinare, cerere reconvențională sau chiar în cursul judecății, deci într-un moment ulterior primei zile de înfățișare. Sub acest aspect, art. 61 alin. 2 din Codul de procedură civilă nu instituie privilegiu sau discriminări între părțile cu interese procesuale contrare.

Referitor la dispozițiile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care prevăd posibilitatea disjungerii cererii principale de cererea privind chemarea în garanție, instanța apreciază că acestea sunt în concordanță cu prevederile constituționale care consacră dreptul la un proces echitabil, judecat într-un termen rezonabil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că instituirea unor prevederi legale diferite cu privire la drepturile unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu constituie o încălcare a dispozițiilor art. 16 constituționale ale alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii. Pe de altă parte, stabilirea competenței și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut însă ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate reprezentând norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui reguli și modalități diferite de exercitare a drepturilor procesuale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 61 alin. 1 teza a doua și alin. 2 și art. 63 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 61: „*Cererea va fi făcută în condițiile de formă pentru cererea de chemare în judecată. Cererea făcută de pârât se va depune o dată cu întâmpinarea; când întâmpinarea nu este obligatorie, cererea se va depune cel mai târziu la prima zi de înfățișare.*”

Cererea de chemare în garanție făcută de reclamant se poate depune, până la închiderea dezbaterilor, înaintea primei instanțe.”;

— Art. 63 alin. 2: „*Când judecarea cererii principale ar fi întârziată prin chemarea în garanție, instanța poate dispune despărțirea ei spre a fi judecate deosebit.*”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. 1 teza a doua și alin. 2 și art. 63 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Popa și Lenuța Popa în Dosarul nr. 9.172/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și ale art. 21 alin. (1) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând critica de neconstituționalitate, Curtea constată că excepția formulată este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 125 alin. (3) și art. 128 din Constituție, stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest aspect, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a le utiliza, în formele și în modalitățile instituite de lege.

În consecință, prin reglementările cuprinse în art. 61 alin. 1 teza a doua și alin. 2 din Codul de procedură civilă, referitoare la termenele până la care reclamantul, respectiv pârâtul, poate depune cererea de chemare în garanție, legiuitorul nu a înțeles să stabilească un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite. În aceste condiții, părților interesate nu li se încalcă nici accesul liber la justiție atâta vreme cât pot sesiza instanțele judecătorești, în termenul legal, cu cererea de chemare în garanție.

Mai mult, obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, potrivit prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că acestea au în vedere soluționarea procesului cu celeritate, în absența lor cererea de chemare în garanție putând întârzi în mod nejustificat judecarea cererii principale, împrejurare care ar fi fost de natură a contraveni prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 981

din 6 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (2)
din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Vasile Baci și Nicoleta Baci, prin procuratorul Mihai Ciornei, în Dosarul nr. 2.219/32/2006 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.219/32/2006, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**, excepție ridicată de Vasile Baci și Nicoleta Baci, prin procuratorul Mihai Ciornei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin aplicarea dispozițiilor art. 123 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, titularul dreptului de proprietate asupra terenurilor în litigiu, dobândite prin vânzare-cumpărare directă de la consiliul local, suferă o deposedare arbitrară, de natură a contraveni principiului constituțional al garantării dreptului de proprietate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea proprietății private și nici dispozițiilor art. 17 alin. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, critica art. 123 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 fiind neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate nu conțin norme contrare principiului egalei garantări și ocrotiri a proprietății private, indiferent de titular.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 125 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, devenit art. 123 alin. (2) în urma republicării legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007. Dispozițiile au următorul conținut: „*Vânzarea, concesionarea și închirierea [bunurilor ce aparțin domeniului public sau privat, de interes local sau județean, după caz] se fac prin licitație publică, organizată în condițiile legii.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea proprietății private, precum și prevederile art. 17 alin. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 119 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, „*Constituie patrimoniu al unității administrativ-teritoriale bunurile mobile și imobile care aparțin domeniului public al unității administrativ-teritoriale, domeniului privat al acesteia, precum și drepturile și obligațiile cu caracter patrimonial.*”

În ceea ce privește bunurile care aparțin domeniului public de interes local sau județean, acestea sunt supuse unui regim juridic special reglementat prin Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, justificat de natura și destinația specială a acestor bunuri. Sub acest aspect, dispozițiile art. 123 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 nu vin decât să reitereze una dintre cerințele impuse prin legea privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, respectiv aceea că închirierea sau concesionarea bunurilor proprietate publică se face prin licitație publică, în condițiile legii.

Referitor la domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale, acesta este alcătuit din bunuri mobile și imobile, altele decât cele prevăzute în domeniul public, și, potrivit dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, este supus dispozițiilor de drept comun, dacă prin lege nu se prevede altfel. Or, prin textul de lege criticat, legiuitorul tocmai în acest sens reglementează, stabilind o derogare de la dreptul comun în materia înstrăinării și închirierii bunurilor. Curtea constată că obligația de a vinde sau închiria bunurile ce aparțin domeniului privat, de interes local sau județean, după caz, cu respectarea anumitor proceduri prevăzute de lege, respectiv prin licitație publică, nu vine în contradicție cu prevederile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea proprietății private. Astfel, derogarea de la dreptul comun în acest domeniu este instituită în considerarea titularului dreptului de proprietate, și anume unitatea administrativ-teritorială, și operează numai cu privire la procedura prin care se realizează vânzarea sau

închirierea bunului, iar nu sub aspectul exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate.

Consiliile locale sau județene, în virtutea principiului autonomiei locale, au dreptul și, implicit, obligația de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților pe care le reprezintă, treburile publice locale, una dintre atribuții fiind aceea de a gestiona resursele care, potrivit legii, aparțin comunei, orașului, municipiului sau județului. O atare gestionare

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Vasile Baciș și Nicoleta Baciș, prin procuratorul Mihai Ciornei, în Dosarul nr. 2.219/32/2006 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.010 din 8 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Micula în Dosarul nr. 1.053/35/C/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de Călina Domilescu, în nume propriu și în reprezentarea minorei Mariana Domilescu, în Dosarul nr. 2.532/115/2007 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc autorii excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.172D/2007 și nr. 1.245D/2007, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.245D/2007 la Dosarul nr. 1.172D/2007, care este primul înregistrat.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

nu poate opera decât în condiții de totală transparență și egalitate pentru toți cetățenii din comunitate. Prin urmare, Curtea constată că reglementarea licitației publice ca unică procedură de urmat în cazul înstrăinării sau închirierii bunurilor din domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale garantează protecția interesului public al comunității și înlătură posibilitatea săvârșirii de abuzuri din partea autorităților publice locale.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.053/35/C/2007, **Curtea de Apel Oradea — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Ioan Micula într-o cauză având ca obiect suspendarea provizorie a executării unei ordonanțe președințiale.

Prin Încheierea din 30 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.532/115/2007, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de către Călina Domilescu, în nume propriu și în reprezentarea minorei Mariana Domilescu, într-o cauză civilă având ca obiect suspendarea provizorie a executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate încalcă principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, consacrat de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Totodată, apreciază că, „raportat la dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă, dispozițiile art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă sunt

neconstituționale, întrucât o normă specială referitoare la procedura contestației la executare nu poate fi extinsă și la alte dispoziții procedurale”. De asemenea, autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate, întrucât prevăd că în cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță, încheierea nefiind supusă niciunei căi de atac, încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1)–(3), care consacră accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 24, referitoare la dreptul la apărare, precum și ale art. 129, privitoare la folosirea căilor de atac.

Curtea de Apel Oradea — Secția comercială apreciază că prevederile art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă nu contravin dispozițiilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție, respectiv la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice. De asemenea, apreciază că „dispozițiile art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă nu contravin nici prevederilor art. 24 din Legea fundamentală”.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă apreciază că prevederile art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)–(3) și ale art. 24, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice. De asemenea, apreciază că prevederile art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu încalcă dispozițiile art. 129 din Constituție, întrucât acestea din urmă nu garantează folosirea tuturor căilor de atac, iar textul de lege criticat instituie o măsură cu caracter vremelnic, care se poate lua numai „în cazuri urgente”, care justifică această procedură specială.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Arată că o asemenea reglementare se justifică prin urgența măsurii solicitate, care are caracter vremelnic și poate fi dispusă numai până la soluționarea cererii de suspendare a executării silită, formulată în cadrul contestației la executare. În acest sens, se referă la Decizia Curții Constituționale nr. 324 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 iulie 2005.

De asemenea, Guvernul apreciază că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere principiului egalității în fața legii și a autorităților publice, astfel cum este consacrat în art. 16 din Constituție. „Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale cu privire la art. 16 din Constituție, tratamentul juridic egal constituie un drept al cetățenilor numai în măsura în care aceștia se găsesc în situații juridice identice, deosebirile sub acest aspect impunând, în mod necesar, un regim juridic diferențiat. Or, nu se poate susține că, în cadrul procedurii de executare silită, creditorul se află pe poziție de egalitate cu debitorul, legiuitorul punând însă la dispoziția ambelor părți mijloace procesuale în scopul asigurării echilibrului procesual și egalității de arme dintre acestea”. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 128 din 1 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 24 mai 2005.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă nu aduc atingere sub niciun aspect prevederilor constituționale ale art. 16, 21 și 24. Astfel, arată că măsura instituită prin textul de lege criticat se ia în

considerarea naturii urgente a cauzelor, iar nu a persoanelor care o solicită, acestea beneficiind de un tratament egal în fața legii. În continuare, arată că suspendarea provizorie a executării de către președintele instanței, în cazuri urgente, printr-o încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac, până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță, nu restrânge sub niciun aspect accesul liber la justiție, ci are în vedere respectarea principiului constituțional privind judecarea cauzelor într-un termen rezonabil. Mai mult, reglementarea normelor de procedură este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție. Dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere sub niciun aspect dreptului părților de a fi asistate în tot cursul procesului de un avocat. În sensul celor de mai sus, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 363/2007, nr. 365/2007 și nr. 456/2007.

În fine, consideră că, în concordanță cu prevederile art. 129 din Legea fundamentală, este în competența exclusivă a legiuitorului stabilirea căilor de atac și a condițiilor în care acestea pot fi exercitate. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 800 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.012 din 20 decembrie 2006, și la Decizia nr. 363 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

„Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2, instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane de lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice — art. 16 alin. (1), accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil — art. 21, dreptul la apărare — art. 24, folosirea căilor de atac — art. 129.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile cuprinse în art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă reprezintă norme procedurale care țin de opțiunea legiuitorului, stabilite în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

Alin. 3 al art. 403 din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea părților interesate de a ataca încheierea pronunțată cu privire la cererea de suspendare a executării silite, iar alin. 4 al aceluiași articol prevede posibilitatea ca președintele instanței să dispună, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare, care se judecă potrivit regulilor de procedură din dreptul comun. Încheierea dată în acest caz de președintele instanței nu este supusă niciunei căi de atac. Singura condiție impusă de către legiuitor, potrivit alin. 4 al art. 403 din Codul de procedură civilă, este plata unei cauțiuni în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane de lei pentru cererile neevaluabile în bani.

În analiza constituționalității acestui text de lege, trebuie avută în vedere, pe de o parte, urgența care se impune în cazul suspendării provizorii a executării silite, urgență care nu îngăduie întâzieri generate de exercitarea vreunei căi de atac împotriva încheierii date de președintele instanței, iar pe de altă parte, faptul că măsura provizorie dispusă de președintele instanței nu îl prejudiciază pe creditor în valorificarea pretențiilor sale. Creditorul beneficiază de toate drepturile și garanțiile procedurale, fiind apărat prin instituirea cauțiunii menite să acopere eventualele daune cauzate acestuia prin suspendarea provizorie a executării silite.

În ceea ce privește prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție pretins încălcate, critica cu un atare obiect nu este întemeiată, deoarece reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără

nicio discriminare pe considerente arbitrare, iar măsura instituită prin aceasta se ia în considerare natura urgentă a cauzelor, iar nu a persoanelor care o solicită, acestea beneficiind de un tratament egal în fața legii.

Împrejurarea că împotriva încheierii instanței prin care s-a dispus suspendarea provizorie nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, la folosirea căilor de atac și la dreptul la apărare, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac.

În fine, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate au mai făcut, în numeroase rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și cu motivări asemănătoare, soluția adoptată fiind de fiecare dată aceeași, și anume că acestea sunt constituționale. În acest sens este Decizia Curții Constituționale nr. 541 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, și Decizia Curții Constituționale nr. 622 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 28 august 2007.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Micula în Dosarul nr. 1.053/35/C/2007 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de Călina Domilescu, în nume propriu și în reprezentarea minorei Mariana Domilescu, în Dosarul nr. 2.532/115/2007 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.011
din 8 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător

Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Ion Fane Boroș în Dosarul nr. 4.511/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, lipsă fiind Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.511/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.**

Excepția a fost ridicată de recurentul reclamant Ion Fane Boros, deținut în penitenciarul R.M.S. Giurgiu, cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 2.930 din 15 noiembrie 2006, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în contradictoriu cu intimatul pârât Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile actului normativ criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (4) și ale art. 51 alin. (1).

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile de lege vizate de excepție sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este neîntemeiată. În motivarea punctului de vedere, arată că prevederile criticate nu îngăduiesc în niciun fel liberul acces la justiție, ci asigură realizarea acestui drept în acord cu prevederile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Referitor la pretinsa încălcare a art. 16 din Constituție, arată că practica constantă a Curții Constituționale a statuat principiul conform căruia egalitatea în drepturi a cetățenilor nu înseamnă uniformitate, având în vedere numărul și complexitatea situațiilor care pot apărea în practică.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt constituționale. În acest sens, arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a prevederilor actului normativ criticat față de principiul egalității cetățenilor în fața legii, atâta vreme cât reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. De asemenea, apreciază că dispozițiile prevăzute de art. 21 alin. (4) și art. 51 alin. (1) din Constituție nu sunt incidente în prezenta cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), potrivit cărora *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”*, și alin. (2) — *„Nimeni nu este mai presus de lege”*, ale art. 21 alin. (4) — *„Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite”* și ale art. 51 alin. (1) — *„Cetățenii au dreptul să se adreseze autorităților publice prin petiții formulate numai în numele semnatarilor”*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat.

Prin actul normativ menționat se asigură o interpretare unitară a principiilor generale de egalitate și nediscriminare stabilite de către Constituția României, precum și de către documentele internaționale care au ca obiect eliminarea discriminărilor, ratificate de România, care alcătuiesc cadrul general în domeniu, persoanele care se consideră discriminate având la dispoziție prevederi legale concrete în baza cărora pot solicita încetarea manifestărilor discriminatorii și repararea prejudiciului cauzat.

Actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată.

Actul normativ criticat nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție, și nici principiului accesului liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, întrucât, pe de o parte, se aplică tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei legale, fără privilegii sau discriminări, iar pe de altă parte, nu îngăduiește dreptul persoanelor interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime.

De altfel, actul normativ criticat stabilește în cap. I *„Principii și definiții”*, în art. 1 alin. (3), că *„Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile”*, iar art. 3, că *„Dispozițiile prezentei ordonanțe se aplică tuturor persoanelor fizice sau juridice, publice sau private, precum și instituțiilor publice[...]”*.

Actul normativ criticat nu instituie privilegii sau discriminări între cetățeni și nu încalcă principiul constituțional al egalității în

drepturi a cetățenilor, tratamentul egal impunându-se doar pentru cetățenii aflați în situații identice.

Pe de altă parte, actul normativ criticat nu îngreșește în vreun fel accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, favorizează accesul la justiție prin posibilitatea „persoanei care se consideră discriminată” de a formula, „în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxă judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului.” (cap. III „Dispoziții procedurale și sancțiuni”, art. 27).

Actul normativ criticat nu contravine nici dreptului la petiționare consacrat de art. 51 din Constituție, atât timp cât

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Ion Fane Boroș în Dosarul nr. 4.511/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.012
din 8 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Sorina David în Dosarul nr. 2.964/118/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

stabilește în mod expres faptul că „persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei”. [cap. II „Dispoziții speciale”, secțiunea a VI-a: „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării”, art. 20 alin. (1)]. În sesizarea adresată Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, „persoana care se consideră discriminată are dreptul să solicite înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării”, în temeiul art. 20 alin. (3), iar potrivit art. 20 alin. (9), „hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.”

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.964/118/2006, **Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.**

Excepția a fost ridicată de Sorina David, recurentă-reclamantă într-o cauză civilă având ca obiect obligația de a face.

Autorul excepției a invocat și neconstituționalitatea art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 20/1996 pentru stabilirea Normelor metodologice privind aplicarea Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție respinsă ca

fiind inadmisibilă de către instanța de judecată, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 20/1996 și art. 9 din Legea nr. 112/1995 sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 11, 16, 20, 21, 47, 52 și 53, prevederilor art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind termenul rezonabil, demnitatea persoanei și proprietatea, precum și altor dispoziții specifice din legislația internațională. În acest sens, autorul excepției susține, în esență, că prin textele de lege criticate se creează discriminare între persoanele care au dobândit statutul de chiriași în aceste imobile după intrarea în vigoare a Legii nr. 112/1995 și persoanele care aveau acest statut anterior apariției acesteia. Legiuitorul nu a acordat posibilitatea tuturor acestor persoane care au calitate de chiriași să cumpere, la un preț preferențial, locuințele în care locuiesc, astfel că statul nu își respectă obligația fundamentală de protecție socială și de asigurare a unui nivel de trai decent pentru toți cetățenii săi.

Instanța de judecată, considerând că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995, apreciază că aceste dispoziții legale sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența constantă a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Sorina David în Dosarul nr. 2.964/118/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

Deși, prin Încheierea instanței de judecată, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 29 noiembrie 1995, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează doar alin. 1 al art. 9 din lege, cu următorul conținut: „*Chiriașii titulari de contract ai apartamentelor ce nu se restituie în natură foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora pot opta, după expirarea termenului prevăzut la art. 14, pentru cumpărarea acestor apartamente cu plata integrală sau în rate a prețului.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și cel intern, ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 47 privind nivelul de trai, art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind termenul rezonabil, demnitatea persoanei și proprietatea, precum și alte dispoziții specifice din legislația internațională, fără însă să se precizeze care sunt acestea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că motivele invocate în susținerea acesteia demonstrează că autorul solicită modificarea sau completarea textului de lege criticat, în sensul extinderii sferei persoanelor care au dreptul să dobândească proprietatea asupra locuinței deținute cu chirie și asupra acelor care nu aveau calitatea de chiriași ai imobilelor la data apariției legii.

De altfel, în realitate, problema este una de drept civil a cărei soluționare intră în competența instanței judecătorești chemată să aplice legea.

Din aceste perspective, soluția care se impune în speță este cea de respingere, ca fiind inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995, Curtea Constituțională fiind competentă, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe numai asupra problemelor de drept, „*fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”

În fine, dispozițiile art. 9 din Legea nr. 112/1995 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea, constatând, prin numeroase decizii, că acestea sunt constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.013
din 8 noiembrie 2007referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1)
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Taxicom” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 19.816/245/2006 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 19.816/245/2006, **Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Taxicom” — S.A. din Iași cu ocazia soluționării unui recurs comercial în contradictoriu cu Primăria Municipiului Iași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că textul de lege criticat este contrar prevederilor constituționale ale art. 16 și 21. În acest sens, autorul excepției susține că „art. 11 din Legea nr. 146/1997 — pentru a fi constituțional — trebuie să reglementeze, în mod corelativ, o scutire de taxă de timbru și pentru calea de atac a apelului și a recursului, deoarece nu este echitabil ca la fond reclamantul să fie scutit de plata taxei de timbru, iar pârâtul — dacă nu se regăsește între persoanele indicate de art. 17 din Legea nr. 146/1997 — să plătească — în recurs sau apel — jumătate din taxa datorată la fond”. Astfel, în lipsa unei corelații între art. 11 și art. 17 din Legea nr. 146/1997, se creează „o inegalitate în fața legii” și „este îngădit accesul la justiție”.

Instanța de judecată apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența constantă a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși, prin Încheierea instanței de judecată, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează doar alin. (1) al art. 11 din lege, cu următorul conținut: „*Cererile pentru exercitarea apelului sau recursului împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 50% din:*

— taxa datorată pentru cererea sau acțiunea neevaluabilă în bani, soluționată de prima instanță;

— taxa datorată la suma contestată, în cazul cererilor și acțiunilor evaluabile în bani.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 20 și 21 referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi constituționale și cu o motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 284 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2007, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu contravine normelor constituționale ale art. 16 și 21.

În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (cazul *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii, 1985*). Astfel, acest drept care cere, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

Cât privește constituționalitatea art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 în raport cu principiul constituțional al egalității în drepturi, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu aduce atingere acestui principiu, deoarece nu face niciun fel de diferențiere între contribuabili.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Taxicom” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 19.816/245/2006 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.016
din 8 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 600 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 600 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asigurare Reasigurare Astra” — S.A. din București în Dosarul nr. 38.258/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 38.258/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 600 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de către Societatea Comercială „Asigurare Reasigurare Astra” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 prin faptul că oferă

posibilitatea instanței investite cu soluționarea pricinii (a cererii de sechestrul judiciar) de a stabili sau nu cauțiune în mod arbitrar, astfel încât să creeze un regim juridic mai favorabil societății comerciale reclamante față de orice altă societate comercială.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că articolul în raport de care pârâta a înțeles să invoce excepția de neconstituționalitate nu contravine dispozițiilor constituționale inserate la art. 16 alin. (1) și (2) din Constituția României, „întrucât, chiar dacă oferă posibilitatea pentru instanța investită în soluționarea cererii de stabilire sau nu a cauțiunii, această posibilitate nu este arbitrară și nu creează un regim juridic mai favorabil pentru cealaltă parte”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 600 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

Avocatul Poporului, față de prevederile art. 16 din Constituție, apreciază că dispozițiile criticate nu instituie discriminări pe considerente arbitrare, de natură să aducă atingere principiului egalității în drepturi a cetățenilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 600 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins: „*În caz de admitere, instanța va putea să oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni, iar în cazul bunurilor imobile se va proceda potrivit art. 593 alin. 3.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), potrivit cărora „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, cât și ale alin. (2), „*Nimeni nu este mai presus de lege*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate fac parte din secțiunea a III-a „Sechestrul judiciar” a capitolului IV „Măsurile asigurătorii” din Cartea a VI-a „Proceduri speciale” a Codului de procedură civilă, art. 600 din Codul de procedură civilă reglementând procedura de soluționare a cererii de sechestrul judiciar.

Curtea constată că cererea de sechestrul judiciar se judecă, în mod obligatoriu, cu citarea părților, această procedură având caracter contencios. Astfel, părțile pot învedera instanței împrejurările care să justifice sau nu luarea unei asemenea

măsuri, beneficiind de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

De asemenea, Curtea constată că numai în caz de admitere a cererii de sechestrul judiciar „*instanța va putea să oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni*”, în cazul bunurilor imobile procedându-se la înscrierea sechestrului judiciar în cartea funciară.

Prevederile cuprinse în textul de lege criticat au caracter de normă dispozitivă, astfel încât judecătorii fondului sunt suverani să ordone un asemenea sechestrul cu sau fără cauțiune, în ipoteza admiterii cererii de sechestrul judiciar.

În legătură cu invocarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere acestui principiu constituțional, întrucât se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, măsura instituită prin acestea ia în considerare specificul fiecărei cauze, iar nu al persoanelor care o solicită, acestea beneficiind de un tratament egal.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 600 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asigurare Reasigurare Astra” — S.A. din București în Dosarul nr. 38.258/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

